

Crítica

Imma Merino

Gli Incogniti, durant el seu concert de diumenge a l'Auditori Espai Ter de Torroella de Montgrí ■ MARTÍ ARTALEJO

Joies recuperades

Gli Incogniti

Auditori Espai Ter, diumenge 12 d'agost. Festival de Torroella de Montgrí

A propòsit del magnífic concert a Torroella de Dunedin Consort, escrivia fa uns dies que els músics de la formació escocesa s'havien posat al servei del déu Johann Sebastian Bach, venerat com un geni de la música sense que, d'acord amb el seu temps, es considerés un artista, sinó un compositor al dictat de Déu. El cas és que, sense qüestionar la grandesa específica de Bach, el grup Gli Incogniti, dirigit per la violinista francesa Amandine Beyer, ha dut al mateix Auditori Espai Ter una proposta que situa el Cantor de Leipzig en el corrent de la seva època i, més concretament, el relaciona i fon amb el seu entorn musical format per fills, deixebles i amics.

En un text interessantíssim publicat en el programa de mà, Amandine Beyer i Baldomero Barciela (viola de gamba del grup que completen Anna

Fontana, al clavicèmbal, i Johanna Bartz, al *traverso*) recorden que va ser a primers del segle XIX, amb el Romanticisme exaltant la figura de l'artista, quan es va construir el mite de Bach fonamentat amb la publicació de les obres completes i l'elaboració d'un catàleg més tard transformat en el BWV (Bach Werke Verzeichnis). Hi afegeixen que, amb el temps, va dubtar-se de l'autoria de certes obres incloses al catàleg en un procés de revisió que va dur a atribuir-ne algunes a d'altres compositors. Catalogades com a pròpies del déu Bach, eren joies preuades. Desproveïdes del seu segell, van convertir-se en "àngels caiguts". Què fa Gli Incogniti? Rescatar-les de l'oblit per demostrar que, a banda de la seva autoria, continuen sent joies dignes de celebrar-se.

La idea és presentar una sèrie d'obres escrites, compartides, ensenyades o refetes, amb nombre de catàleg o sense, que, tanmateix, són part de la "música" de J.S. Bach.

D'aquí, el programa (que du per títol *BWV... or not?*) va encetar-se amb una peça (*Sonata per a traverso, violí en scordatura i baix continu en Sol Major, BWV 1038*) de la qual no pot saber-se quines parts va compondre el mestre i quines el fill i deixeble Carl Philipp Emmanuel Bach o fins i tot, malgrat que figuri dins del catàleg del pare, si l'autor és aquest últim. Això mentre que la segona part va començar amb la jovial, galant i meravellosa *Sonata per a violí i clavicèmbal obligat en Re menor*, peça de C.P.E. Bach atribuïda al pare. També ho havia sigut una altra meravella: *Sonata per a violí i baix en Do menor*, obra del violinista Johann Georg Pisendel, inclosa en el programa, que va completar-se amb dues sonates que "continuen" sent de J.S. Bach: *Sopr' il Sogetto Reale* i *Sonata per a viola da gamba i clavicèmbal en Re Major*, amb vibrant *Vivace* va fer-se un bis. Totes van ser interpretades amb una finesa i sensibilitat exultants. ■